

MISSIE:

BLAUWNEUS EN DONAUBRASEM LANGS DE WAAL!

Ze komen van oorsprong uit het Donaugebied, maar lijken nu ook in ons land vaste voet aan de grond te krijgen. We hebben het over de blauwneus en de donaubrasem. Op www.mijnvismaat.nl vielen ons de vangstmeldingen van Pascal Gerits op. Hij vist op een stek aan de Waal waar de kans om deze exoten te vangen aanzienlijk is.

TEKST: ED STOOP > FOTOGRAFIE: RAYMOND HAKKERT

Feedervissen is dé aangewezen techniek voor de blauwneus

MATERIAAL & MONTAGE

Kies voor een medium tot zware feederhengel van circa 3,90 meter – die met gemak een voerkorf van 60 gram kan wegzetten – met daarop een molen in het 5000- of 6000-formaat. Pak als hoofdlijn een 10/00 of 12/00 gevlochten lijn, met een circa 7 meter lange voorslag van 25/00 tot 30/00 nylon. Als onderlijn volstaat 16/00 tot 18/00 nylon. Neem voor de blauwneus – op de Waal zijn ze doorgaans niet groter dan 25 tot 30 cm – een stevige, maar niet al te grote haak (maat 14). Als voerkorf volstaat het klassieke model, van ijzergaas of plastic. Je kunt net als Pascal ook een speedkorf gebruiken, maar voor een afstand van max 35 meter is dat niet per se nodig. Neem verder een goede driepootsteun mee. Daarmee houd je een groot deel van de vislijn boven water waardoor er minder wier en vuil tegen de lijn aan drijft. Vis tot slot niet te dicht langs de krib, zodat je minder snel vastraakt aan stenen.

De donaubrasem heeft een langere anaalvin dan de gewone, Nederlandse brasem

Niet groot, maar wel een zuivere blauwneus!

An de Waal bij zijn woonplaats Zaltbommel ving Pascal af en toe vissen die veel weg hadden van jonge brasems. Totdat hij een foto onder ogen kreeg van een in Nederland gevangen blauwneus (*Vimba vimba*). Toen ging er opeens een lichtje branden. Die had hij ook al menigmaal gevangen – en abusievelijk aangezien voor brasem. Vervolgens ving hij ook nog een andere brasemachtige vis, maar met veel grotere ogen en een langere anaalvin. De Vissengids app bood uitsluitsel: een zuivere donaubrasem.

40-60 GRAMS KORF

Met de bekende Martinus Nijhoff-brug als achtergronddecor treffen we Pascal op een nogal windrige ochtend aan op zijn favoriete rivierstek. Zijn feederhengel staat al

schuin tegen de driepootsteun, terwijl een groot binnenvaartschip passeert. Deze vaartuigen kunnen soms heuse tsunami's veroorzaken, maar niet op deze stek. Het is hier dicht onder de kant al gauw een paar meter diep, en op visafstand (zo'n 25-35 meter) zelfs al vijf tot zes meter diep. “Daardoor heb je hier ook weinig last van stroming. Al is een voerkorf van 40 tot 60 gram vanwege de diepte en de werveling door scheepvaart wel wenselijk hoor”, vertelt Pascal.

METEEN RAAK

Hij heeft zijn hengel vlak voordat wij arriveerden voor de eerste keer ingeworpen. Net als ik de mijne in gereedheid wil brengen, zien we al wat ferme tikken op zijn hengeltop. Pascal draait in en tot mijn stomme verbazing is de eerste vis van de dag meteen een blauwneusje. Geen reus – een visje van krap 20 centimeter – maar dankzij de karakteristieke blauwe knobbel op de neus wel een onvervalste *vimba*! Vervolgens weet ik niet hoe snel ik mijn eigen montage in het water moet krijgen. Wanneer die daar ligt, krijg ik ook vrijwel meteen beet. Maar ik draai daarna slechts drie afgekloven maden binnen. Dat overkomt me ook de volgende worp en de drie daaropvolgende keren – ik sta perplex.

SCHUIVEND

Pascal denkt dat het aan mijn vaste systeem ligt, waarbij de voerkorf aan een zijlijntje van 15 cm hangt en de onderlijn van korf tot haak een meter lang is. “Zelf vis ik liever schuivend, met de korf aan een kleine hoekafhouder. En mijn onderlijn is nog geen halve meter lang”, zegt Pascal. Daarop zet ik direct de schaar in mijn lijn en verander ik van systeem. Zo maak ik een lus waarin de voerkorf ruim kan schuiven, maar wel zit opgesloten. De onderlijn is niet langer dan 50 cm en er zitten vier maden aan de haak geprikt. Nog geen minuut nadat de 50-grams voerkorf de bodem raakt, staat mijn hengeltop te stuiteren: een gewone, ordi-

naire, Nederlandse brasem blijkt de boosdoener. Pascal vangt dan al zijn tweede blauwneus, terwijl mijn voerplek na de derde stevige aanbeet kennelijk louter brasems lokt.

DONAUBRASEM

Als er een kolossale duwbak passeert en mijn lijn door de zuiging naar links wordt getrokken, zie ik nog net een paar tikjes op mijn top. De dader blijkt een kleine blauwneus te zijn; we kunnen ons geluk niet op. Helemaal niet als we ook nog eens een onvervalste donaubrasem boven water zien komen. Die heeft een visser rechts van ons gevangen. Volgens de boeken wordt deze vissoort maximaal 35 cm lang, dus dit exemplaar van 39 cm zou wel eens een nieuw Nederlands record kunnen zijn!

LEUKE AANVULLING

Hoewel de straffe wind onze hengeltoppen inmiddels geselt, zijn de aanbeten dankzij de gevlochten hoofdlijn telkens duidelijk te zien. We vangen van alles: brasem, kolblei, blankvoorn, winde, baars. En Pascal ook zijn derde blauwneus van de dag! Deze vis vormt – samen met de donaubrasem – een leuke aanvulling voor de Nederlandse witvisser.

Kies voor maden, eventueel drijvende, als aas en gebruik goed plakkend voer.

>> MADENTIP

Maden zijn ontegenzeggelijk het beste aas voor blauwneus. Prik er drie of vier op de haak en meng er eventueel ook nog wat door het feedervoer. Drijvende maden zijn helemaal het neusje van de zalm voor blauwneus – en voor eigenlijk alle witvis van de Waal. Die verkrijg je als volgt: zet (kers)verse maden in een klein laagje water. De maden vullen zich dan met lucht, waardoor ze beginnen te drijven. Je aas blijft dan als het ware een stukje boven de bodem zweven. Uiteraard zijn deze maden alleen geschikt als haakaas en niet om door het voer te mengen. Gebruik overigens voer dat voldoende plakt en pas op de bodem loskomt uit de voerkorf. Het is Pascal opgevallen dat de eerste vissen die bijten dikwijls blauwneuzen zijn. Knip daarom niet meteen een hele prak wormen door het voer en vis ook niet met wormen aan de haak. De kans is namelijk groot dat je dan al snel een school brasems aantrekt.